

04.11.18

Arven etter Hareide

Partileder Hareide fant ut at at en negativ trend måtte snus, og tidligere i høst tok han gjennom bok og taler et oppgjør med de kristenkonserverne i partiet ved å foreslå en tilnærming til venstresiden i norsk politikk. Tilnærming til et mer sekularisert kristendemokratisk og saksorientert parti til venstre for sentrum i norsk politikk.

Rett foran målnøret i prosessen la han egen person og stilling i potten: Jeg går av som leder for partiet dersom jeg ikke får det som jeg vill!

I dag vet vi resultatet. Han kom ut som taperen i striden med Bibelbeltet, krøp til korset og forkynte sin lederavgang.

Prosess og synlige fakta er iherdig beskrevet i media, fra begynnelse til siste slutt. Og for en fylkespartileder i et langt mindre parti enn Krf, er det lite å legge til. Heller ikke valget mellom rødt og blått er det vår sak å vurdere. Her har reportere og rikssynsere sagt det som sies skal. Det er imidlertid én sak som kan synes underkommunisert:

Kan enkeltpersoner, partiledere eller andre med ledende posisjoner, tillate seg å sette et helt parti i spill ved å fremme egne synspunkter som ultimatum og den eneste vei til makt og innflytelse?

Hareide ble både under og etter prosessen sluttet på Gardermoen, hyllet for sitt mot og sin handlekraft. Arven etter ham er likevel eksponeringen av et splittet parti med brukket rygg. En situasjon som det vil kreve mot, krefter og slit å rydde opp i. Da må det være lov til å spørre seg om det var «mot og handlekraft» å sette i gang en prosess som han måtte se følgene av hva enten han vant eller han tapte?

Mange av oss ledere og medlemmer i både mindre og større partier enn Krf, sliter med mange av de samme problemstillingene som Hareide gjorde. Og mange ønsker nok å stille opp for endring og utvikling for å få opp valgresultatet. Men det kan ikke være slik at hensikten helliger alle midler, slik det kan se ut til at Hareide har tenkt.

Det var selvfølgelig hans plikt som partileder å ta tak i forhold som truet partiets makt og innflytelse. Men det var også hans plikt å velge en strategi som kunne samle i stedet for å splitte. Her spilte han falitt, og de nye lederne vil få en formidabel oppgave med både å lege sår og å sy sammen et velfungerende og samhandlende parti igjen.

Dette var ikke god ledelse. Tvert om! Det var dårlig lederskap!

Ole Kristian Fiksdal
Leder PP-Akershus